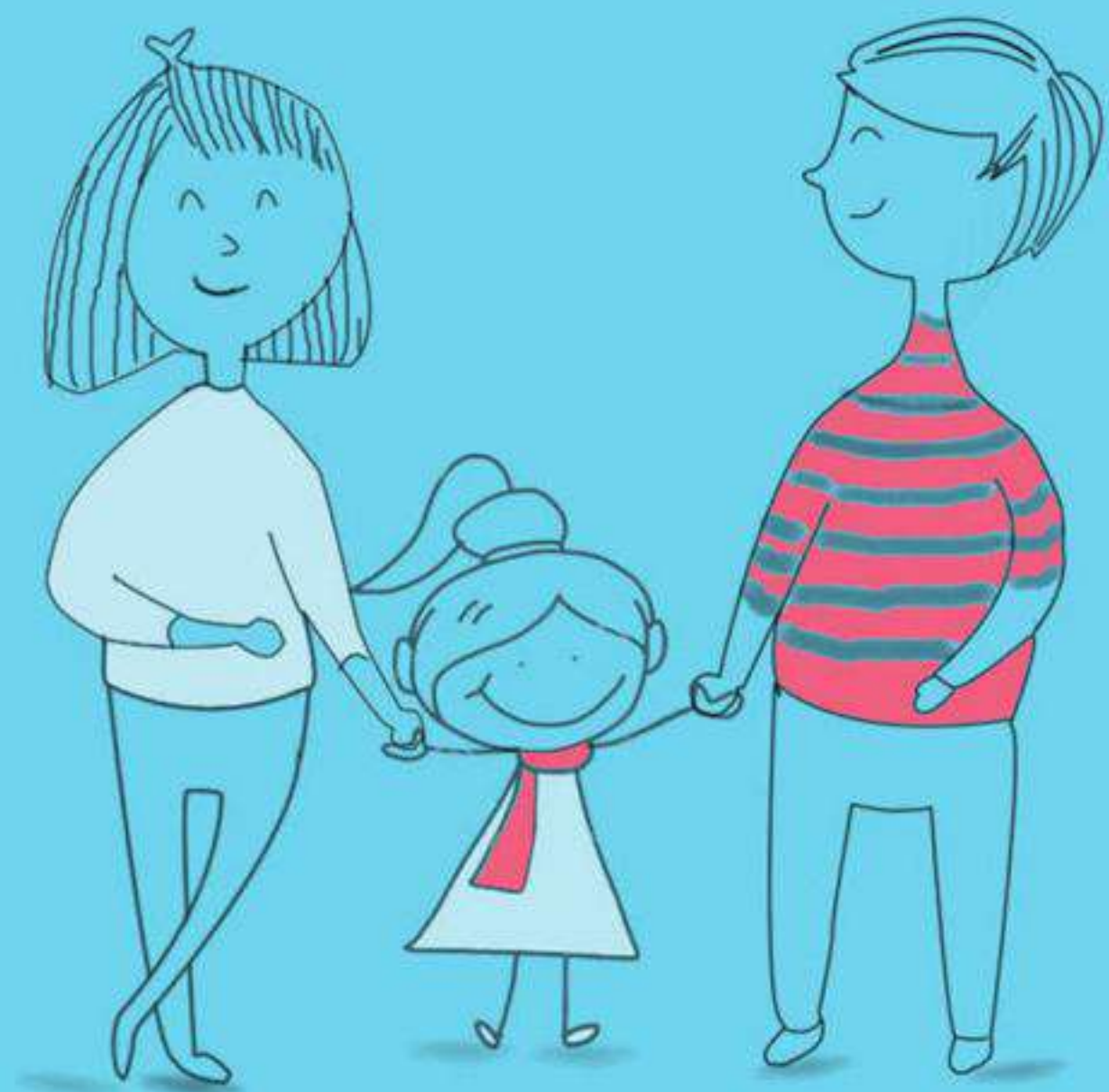


3 BƯỚC ĐỂ TRỞ THÀNH BẠN THÂN CỦA CON



3 BƯỚC ĐỂ TRỞ THÀNH BẠN THÂN CỦA CON

Hôm nay, sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, mẹ có nhận được thông báo của cô chủ nhiệm thông báo SuTi đã giành được giải Nhất trong cuộc thi “Viết về nguyện ước của em cho gia đình” do nhà trường và công ty Sinh Trắc Vân Tay YouScan phát động và tổ chức.

Mẹ vội phi đến lớp với dáng vẻ rất ngạc nhiên, khi alo cho bố bố cũng ngạc nhiên không kém. Từ trước tới nay trong mắt bố mẹ, con là một cô bé quá nhút nhát, đôi khi bướng bỉnh đến phát mệt, học hành thì không có môn nào nổi trội.

Cầm lá thư con viết trong cuộc thi, đọc đến dòng nào là nước mắt mẹ lại lãch dài, còn bố thì khuôn mặt đăm chiêu hơn. Bố mẹ đi ngược dòng quá khứ, thấy mỗi hành động của mình đều vô tình là nhát dao cứa vào tâm hồn mỏng manh của con mà không hề hay biết

1

Bố mẹ là
những người
tiêu cực phải
không con ?

2

Cửa ải của tình
yêu thương

3

Bố mẹ đã thay
đổi vì bố mẹ
yêu con.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Bố mẹ là những người không hiểu con, không tôn trọng con. Bố mẹ luôn quyết định thay con.

Từ nhỏ, Suti đã muốn giúp bố mẹ làm việc nhà, nhưng mẹ nhớ là mẹ đã gạt phắt cái ý định đó đi. Và mẹ thấy mình đã sai lầm trong việc này.

Mẹ nhìn thấy con của mẹ lóng ngóng nhặt rau trong khi nước luộc rau đã sôi . Mẹ sốt ruột giục con nhanh lên. Càng giục, con càng cuống. Thế

là lần sau mẹ không cho con làm cùng nữa. Chỉ vì muốn có bữa cơm nhanh một vài phút. Mẹ vô tình tức đi giây phút quý báu mà mẹ có thể hỏi han con những việc con đã trải qua trong ngày.

Con vô tình làm vỡ vài cái bát mẹ cất công mua tận ở bên Bát Tràng, mẹ xót của. Mẹ vô tình nói : Con không làm được việc gì ra hồn cả. Con ra ngoài kia đi !

Mẹ thoáng thấy gương mặt con buồn.

Mẹ không hiểu rằng : Dạy con làm việc nhà là cách để con thể hiện trách nhiệm với cuộc sống của chính bản thân con. Dạy con làm việc nhà cũng cần phải kiên trì và kiên trì. Mẹ là người mẹ tồi khi không có nổi sự kiên trì với đứa con bé bỏng. Mẹ không lường trước được rằng nếu không dạy con và để con làm việc nhà, sau này, bố mẹ già đi, con đi học xa, đi làm xa thì làm gì có ai giúp được con ngoài chính bản thân con. Đó là chưa kể mẹ thấy rất nhiều bạn thông minh sáng lạn nhưng do được ba mẹ chiều quá thì chỉ coi mình là vũ trụ, không biết thương bố mẹ, và cũng chẳng biết thương chính bản thân mình. Mẹ không hiểu rằng, ở lứa tuổi mầm non các con làm việc nhà với mục đích chơi là chính. Còn ở lứa tuổi Suti bây giờ, làm việc nhà là cơ hội để con học tập. Dạy con làm còn mệt hơn mẹ tự làm.

Bố mẹ không hiểu rằng khi con làm việc nhà, tay chân con cứng cáp hơn, cầm bút dễ dàng hơn. Khi làm việc nhà buộc phải quan sát nhiều, động não nhiều thì lúc ngồi vào bàn học tư duy cũng nhanh hơn.

Bố mẹ không hiểu rằng mình đã vô tình không cho Suti được sai lầm. Trong cuộc đời này không ai suôn sẻ mọi việc hết cả. Nếu không biết rút kinh nghiệm từ những việc nhỏ thì sao ta biết rút từ việc lớn.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Bố mẹ đã không tôn trọng con.

Mẹ nhớ cái ngày đầu Suti của mẹ bị bắt đi học thêm môn Toán mà con không thích, con đã khóc rất nhiều, nước mắt lăn dài trên gương mặt bầu bĩnh và trắng trẻo của con. Bố mẹ đã không quan tâm đến cảm xúc của con. Mẹ nghĩ con bắt buộc phải học Toán, dù con có thích hay không. Và mẹ ép con học giỏi môn Logic bằng mọi

cách. Buổi đầu tiên con khóc, nhưng những buổi tiếp theo con không khóc nữa, nụ cười cũng hiếm nở trên gương mặt con, và những lời nói líu lô khi con tan học về cũng không còn nhiều nữa. Con ít chia sẻ hơn. Và bố mẹ thì vẫn vô tình bỏ qua những điều nhỏ nhặt ấy. Bố mẹ hay so sánh con với bạn Tít nhà bên cạnh. Tít học giỏi Toán, được đi thi hết cuộc thi này nọ. Bị so sánh nhiều quá. Suti bực mình thỉnh thoảng lại có hiềm khích với Tít, hay gây sự. Và từ đôi bạn hay chơi với nhau từ nhỏ, Ti không còn thích sang nhà Tít chơi đồ chơi cùng nữa. Suti của bố mẹ vốn dĩ là cô bé sống rất tình cảm và có tố chất học các môn nghệ thuật. Lần nào đi họp phụ huynh, cô giáo cũng nói Suti viết văn rất hay, cách con dùng từ nhiều khi người lớn còn phải ngỡ ngàng. Nhưng mẹ vô tình lại bỏ qua điều đó. Mẹ cứ nghĩ phải học giỏi Toán mới là đứa trẻ thông minh, mới là niềm tự hào của mẹ. Mẹ Sai Rồi! Mỗi đứa trẻ đều có một điểm mạnh riêng, so sánh cả 13 môn thì sao con chịu được!

Rất lâu rồi, vào một ngày cuối thu nắng hanh vàng. Con đi chơi ở ngoài và dắt về một em Cún xinh xinh. Con bảo em ấy đi lạc và con đã đợi ở ngoài công viên rất lâu nhưng không có ai đến nhận. Con ngỏ ý muốn nuôi Cún. Và mẹ nhớ là mẹ đã bắt con mang để lại chỗ cũ. Mẹ đã mắng con vì vô tình hôm đó mẹ bực mình với công việc văn phòng, mẹ mang cục tức =đó về cả nhà và trút lên con. Con nói cho con một vài ngày tìm chỗ để nuôi em cún đó, chứ giờ để em ấy ngoài đường lỡ vào tay kẻ xấu thì tội nghiệp. Mẹ nhất định không cho, mẹ sợ con Cún đó đi vệ sinh bậy bạ làm bẩn nhà, mẹ lại phải dọn dẹp. Hôm đó, con đã ra ngoài rất lâu, khi trở về tay không và không còn niềm tin vào mẹ nữa.

Ngược lại quá khứ, bố mẹ thấy rằng hầu như từ trước tới nay, con không được quyết định bất kì việc gì trong nhà và việc học hành của con. Từ việc con thích mặc đồ gì là mẹ cũng sắp sẵn mỗi sáng, con học trường gì là bố mẹ cũng chọn trước. Con chơi với ai bố mẹ cũng ke rất sát.... Mẹ đã vô tình tước đi khả năng tự lập và ra quyết định của con. Bên cạnh đó, mẹ không hiểu rằng nếu ở nhà trẻ không có tiếng nói, không được tôn trọng thì khả năng giao tiếp cũng bị giảm đi rất nhiều. Cũng đúng thôi, với môi trường quen thuộc như bố mẹ con còn nhút nhát chia sẻ thì sao trước đông người con tự tin cho được. Mà ở cuộc đời này, nhút nhát sẽ làm con mất đi rất nhiều thứ.

Nhật Kí, Ngày... Tháng Năm...

Bố mẹ vô tình tự kìm ám thị vào con những điều tiêu cực. Làm con nghĩ mình không giỏi một thứ gì trên đời, con kém tự tin, ngại giao tiếp.

Khi con làm việc nhà, vô tình làm vỡ nhiều chén bát. Bố đã vô tình nói : Sao con không làm được việc gì ra hồn thế? Rồi mẹ lại không cho con làm nữa. Bố mẹ đã gieo rắc vào suy nghĩ trẻ thơ của con những điều tiêu cực

như thế. Rồi sau này sẽ hình thành tâm lý đầu hàng sớm trước nghịch cảnh. Càng ngấm lại, bố mẹ càng trách bản thân mình lắm!

Khi ép Suti đi học Toán, mặc dù con không thích nhưng mẹ biết vì thương bố mẹ con đã cố gắng học rất nhiều. Con được từ điểm 5 lên điểm 7. Đáng lẽ bố mẹ đã phải động viên con khi có sự tiến bộ như vậy. Nhưng mẹ đã không làm thế, mẹ nhớ lúc con mang bài kiểm tra ra khoe điểm 7 đầu tiên trong đời. Lúc đó mẹ đang nghịch Laptop, mãi chat với mấy bà đồng nghiệp. Còn bố thì nằm vênh râu xem tivi. Lúc đó, khuôn mặt con háo hức lắm. Con bảo điểm 7 đầu tiên trong môn Toán của con này. Mẹ mãi dán mắt vào máy tính, chỉ Ừ một câu, rồi bảo: Điểm 9, điểm 10 hãy khoe chứ con! 7 điểm thì ai chả đạt được. Con chỉ Vâng một tiếng rất nhẹ. Trong cái Vâng đó, là cả một chuỗi thất vọng lớn với một đứa trẻ 8 tuổi. Mẹ đã không hiểu rằng, mỗi một đứa trẻ không thể đốt cháy giai đoạn được.

Một đứa đang được điểm 5 môn toán không thể một thời gian ngắn mà lên 10 được. Trong quá trình đó nó cần được chia nhỏ, từ 5 lên 6, từ 6 lên 7, từ 7 lên 8, rồi lên đến 10. Bé nào có tố chất học Toán quá trình này còn cần một thời gian hướng hồ Suti học không tốt, xuất phát điểm kém hơn các bạn. Con lại phải cần một quá trình dài hơn. Cải thiện kết quả theo đúng sở trường của con thì nhanh nhưng nếu cải thiện kết quả theo điểm yếu thì cần một sự kiên trì, đồng hành, động viên kịp thời. Bố mẹ đã không làm thế, bố mẹ để mặc một đứa bé 8 tuổi loay hoay trong cái mớ bong bóng đó. Mẹ đáng trách lắm!

Viết đến đâu mẹ đều khóc đến đó.

Mẹ khóc vì bản thân mình mu muội. Mẹ khóc vì bố mẹ đã không ngồi với nhau để thống nhất nuôi dạy con. Mẹ khóc vì bao năm tháng tuổi thơ của con mẹ lại vô tình đẩy con xa khỏi bố mẹ.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Bố mẹ mãi mê kiếm tiền, bị vòng xoáy công việc chiếm mất nhiều thời gian. Bố mẹ đã không dành thời gian cho con, không làm bạn được với con.

Trẻ con liệu có biết buồn không?

Có chứ Suti nhỉ. Tuổi nào cũng có cái buồn riêng của tuổi đó. Con chắc chắn sẽ buồn lắm vì không được mẹ cho nuôi em Cún, vì không được học trường con thích,

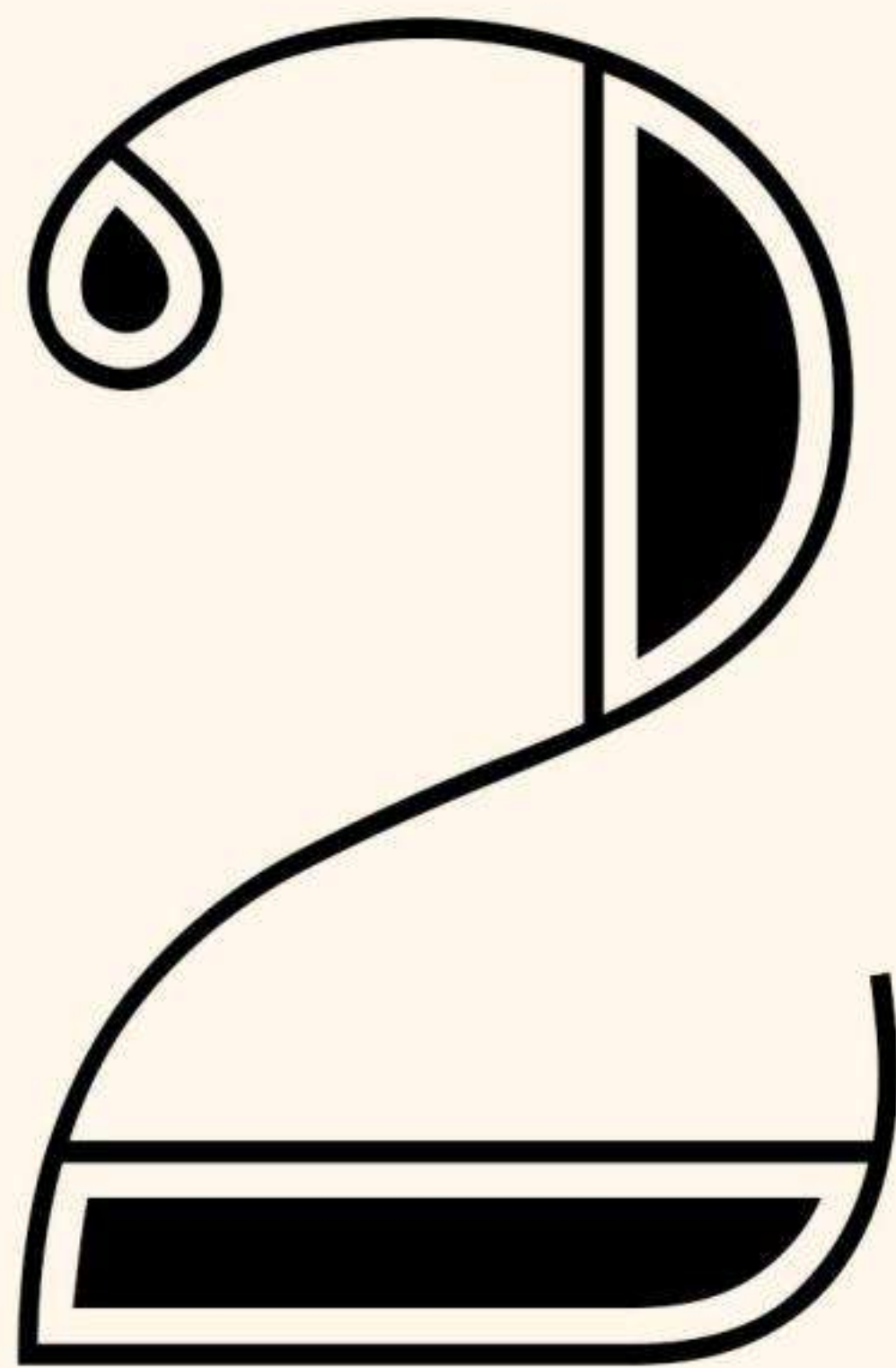
vì không được bố mẹ khen ngợi khi có thành tích tiến bộ trong môn Toán, vì bố mẹ không công nhận khả năng học môn Văn của con. Vì bố mẹ nghĩ, học Văn sau này chẳng kiếm được công việc nào ngon nghề, ra hồn cả. Là lúc bố mẹ cãi nhau. Nỗi buồn của trẻ con nhỏ nhất hơn so với người lớn nhưng lại to tát với cơ thể và trái tim nhỏ bé của trẻ. Bố mẹ đâu có hiểu điều đó, Vì bố mẹ mãi mê kiếm tiền. Bố mẹ cứ nghĩ cần phải kiếm cật lực để sau này lo cho con một cuộc sống không thua một bạn nào hết. Nhưng thực chất, khi con còn nhỏ, con đâu có để ý đến mấy thứ đó phải không? Trong tâm hồn non nớt của con, cái con thiếu không phải là tiền của bố mẹ, con chỉ cần bố mẹ yêu thương con, lắng nghe những câu chuyện ngô nghê ở trên lớp, bố mẹ đồng hành và tôn trọng con thôi đúng không Suti.

Mẹ biết bố mẹ mất con rồi khi bố mẹ vào phòng thì con lại đi ra. Con cố gắng để không phải ăn cơm cùng gia đình. Con ít nói, nhiều khi hỏi chuyện con cũng không nói cụ thể, chỉ là hôm nay con bình thường, điểm kiểm tra chưa có kết quả...

Và rồi con thích chơi các trò điện tử trên điện thoại nhiều hơn là nói chuyện với bố mẹ. Con nghiện Game hơn là nghiện bố mẹ. Bố mẹ đã đầu tư sai thời gian. Đáng lẽ bố mẹ phải đầu tư tình thương cho con từ hồi ẵm ngửa. Để con nghiện bố mẹ trước khi nghiện Game. Giờ bắt đầu để con nghiện nói chuyện với bố mẹ liệu có quá muộn không con?

Điều quan trọng nhất, mẹ thấy bố đã không dành được nhiều thời gian cho con. Hầu hết trẻ em 3 năm đầu tiên chúng cần mẹ, nhưng những năm tiếp theo chúng thích chơi với bố hơn vì bố phóng khoáng hơn, dễ được chạy

nhảy, dễ được phép sai lầm hơn. Nhưng nhà mình, vì tính chất công việc, bố phải đi suốt. Công trình ở đâu xong là bố lại hay phải đi chỗ khác. Nên những năm tháng tuổi thơ của con hay phải sống với mẹ. Sống với một bà mẹ cầu toàn, ham công tiếc việc. Với mẹ, con không được phép sai lầm, mỗi việc làm cần phải hoàn hảo. Mẹ cố gắng xây dựng một hình tượng bà mẹ hoàn hảo để con noi theo. Vô tình mẹ tạo áp lực cho con, và tạo áp lực cho cả mẹ. Mẹ đã không để chỗ cho con lớn lên, mẹ không dễ dàng gì để thông cảm với lỗi lầm của con. Điều này càng làm con xa mẹ hơn. Vì tâm lý trẻ con mắng một vài lần chúng còn nghe, chúng còn sợ, nhưng đến một lúc nào đó chúng sẽ chẳng còn sợ nữa. Và Suti giờ cũng vậy, trước kia con bị mẹ mắng con còn khóc và xin lỗi. Nhưng giờ đây, trai tim non nớt ấy dường như đã chai sạn. Con không khóc, không biểu hiện nét mặt, con chỉ khẽ Vâng rồi đi lên phòng. Sau cánh cửa đó là cả một khoảng cách dài giữa mối quan hệ của chúng ta.



Cửa ải của tình yêu
thương

Suti à! Dù bố mẹ đã làm nhiều việc không đúng với con. Nhưng có một việc bố mẹ luôn làm đúng đó là bố mẹ yêu con. Nhưng bố mẹ thể hiện không đúng cách. Nếu như hôm nay không đọc được bức thư của con. Có lẽ bố mẹ mãi đi con đường sai lầm như thế.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Trong bức thư con nói : Bố mẹ chưa bao giờ hiểu con ! Lời nói này như con dao sắc cứa vào lòng mẹ. Cứa vào lòng tự trọng của bố mẹ. Hàng ngày, mẹ cứ nghĩ đã hiểu con, hiểu sở thích của con, cứ tự động quyết định mà không cần hỏi ý kiến con. Nhưng thực sự là bố mẹ không hiểu gì cả. Một đứa trẻ 8 tuổi, chúng chưa biết nói dối về cảm xúc của chính mình, nhất là trong một cuộc thi lớn như thế.

Bố Mẹ thực sự muốn biết mình sai ở đâu? Muốn hiểu

con hơn? Và nhất là muốn gia đình mình được trở về đúng nghĩa với hai chữ Mái Ấm.

Cô chủ nhiệm có nói với bố mẹ rằng: “ Bây giờ suy nghĩ giữa bố mẹ và con cái đã khác nhau nhiều lắm anh chị ạ. Khoảng cách giữa hai thế hệ lớn và tốc độ phát triển nhanh về mọi mặt trong cuộc sống hiện đại này nhiều khi có những quy tắc mà người lớn mình nghĩ là đúng nhưng nó không còn hợp lý với trẻ nhỏ nữa. Nếu không áp dụng các phương pháp hiện đại và trợ giúp của nhân viên tư vấn. Chúng ta không giải quyết được gốc rễ vấn đề đâu ạ. Hiện nay, Sinh Trắc Vân Tay là phương pháp hiện đại đã được khoa học chứng minh, và nhà trường ta đang thí điểm áp dụng với một lớp và thấy có kết quả rất khả quan. Phản hồi của các phụ huynh đều tốt. Anh chị thử xem sao nhé !”

Và bố mẹ đến gặp chuyên viên tư vấn của YouScan, đơn vị đã phát động và tổ chức cuộc thi :“ Viết về nguyện ước dành cho gia đình” cho toàn trường. Bố mẹ chọn YouScan vì nhờ có họ mà bố mẹ mới có cơ hội hiểu rõ hơn về Suti. Trên đời này, gặp gỡ được với điều gì đó đều là một cái Duyên đó con!

Khi được các nhân viên tư vấn rất nhiều lợi ích của Dịch vụ Test Vân Tay, mẹ hài lòng lắm. Nhưng điều quan trọng hơn cả là khi lắng nghe tâm tư nguyện vọng của bố mẹ, YouScan có nhấn mạnh rằng: “ Anh chị cứ yên tâm, khi nào anh chị còn có quyết tâm và tình yêu thương dành cho Suti. Là khi đó công ty sẽ luôn đồng hành giúp sức cùng anh chị. Chỉ cần Suti cảm nhận được vòng tay cha mẹ và xã hội luôn rộng mở chào đón em bằng trái tim, thì nhất định anh chị vẫn có thể làm bạn với con. Vì bản chất của trẻ đều lương thiện. Quan trọng chúng ta phải

đánh thức được nó”

Và bố mẹ đã kí vào bản cam kết với công ty, là quyết tâm thực hiện tất cả các giải pháp mà chuyên viên tư vấn đưa ra, là gạt bỏ tất cả những suy nghĩ cũ, định kiến cũ để học tập những tư duy tiến bộ trong giáo dục con cái. Điều đầu tiên , chuyên viên tư vấn yêu cầu bố mẹ cần phải mua cho Suti một bé Cún. Khi con mở hộp quà mà bố đưa, con đã bất ngờ và trong ánh mắt con đều sáng bừng niềm vui. Suti đã hỏi đi hỏi lại là con được phép nuôi cún hay sao nhiều đến nỗi bố mẹ gạt đầu cũng muốn gãi cổ. Và lần đầu tiên, mẹ đã ngồi xuống là xin lỗi con! Dường như con vui quá nên con dễ dàng tha thứ cho mẹ.

Trước kia, mẹ đã không cho Suti nuôi một em, dù con rất thích và nói rằng sẽ có trách nhiệm với nó. Con không được nuôi và chắc chắn từ việc đó con đã không có ấn tượng tốt về mẹ. Giờ là lúc mẹ phải chuộc lỗi. Tâm hồn trẻ con nhớ rất lâu sự việc tồi tệ, nhưng chỉ cần bố mẹ thật lòng muốn xin lỗi con, là chúng lại nhanh chóng quên ngay. Chỉ quan trọng bố mẹ có dám vất đi cái Tôi để chứng minh rằng :Dù con là trẻ con nhưng con vẫn có thể đúng và bố mẹ cũng có thể sai!

Từ ngày có em Cún, Suti hay cười hơn, hay lăng xăng khắp nhà hơn. Dường như em Cún ấy đang là cầu nối giữa con và bố mẹ dễ dàng hơn. Mỗi ngày về, mẹ có thể hỏi con đã đưa Cún đi dạo chưa, đã cho em ấy tắm chưa??? Con hồn nhiên lắm, lú lo suốt về em Cún. Thì ra đứa trẻ nào cũng giống nhau, nếu như biết quan tâm và lắng nghe về sở thích của con. Chúng sẽ luôn thuyên được cả ngày. Và mẹ dặn bố hàng ngày điện thoại về tỉ tê với con, ban đầu toàn câu chuyện về chó, sau dần

dần. Con chia sẻ nhiều hơn về việc học trên lớp, về khó khăn ở một môn nào đó, về cảm xúc đầu đời khi thích có cảm tình với một bạn khác giới. Hàng ngày, mẹ đều cố gắng đi làm về sớm, đưa con và em Cún ra công viên. Nhìn con nô đùa vui vẻ, mẹ hi vọng rất nhiều vào kết quả sau này.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Chuyên viên tư vấn YouScan có Mail cho mẹ rằng: “ Việc đồng hành để tương tác tốt với Suti cần có cả bố chị ạ. Nếu anh có thể sắp xếp công việc về gần nhà là tốt nhất. Hoặc cuối tuần anh chị nên đưa bạn ấy ra ngoài đi chơi công viên. Vì trong bài Test Vân Tay của Suti có một chỉ số con rất mạnh là thông minh thiên nhiên chị nhé. Bạn ấy sẽ dễ dàng hòa đồng vào cây cỏ, thích tiếp xúc với các con vật... Khi được hòa mình vào thiên nhiên thì bạn ấy sẽ dễ trải lòng hơn đấy !”

Và bố mẹ quyết định tổ chức một chuyến dã ngoại gia đình qua đêm ở ngoại thành Hà Nội. Điều mà từ trước giờ bao năm nay bố mẹ chưa bao giờ làm cho con.

Bố mẹ sẽ không bao giờ quên được cái dáng nháy hình con vịt lạch bạch khi con được thông báo sẽ đi dã ngoại. Con đã xin mẹ gọi điện cho bạn để khoe, rồi con còn chạy ra khoe với cả em Cún nữa. Niềm vui của con trẻ đơn giản lắm. Chỉ được làm những điều chúng thích là chúng có thể cười đến rách hàm rồi.

Lần này, bố mẹ không tự quyết định chuẩn bị mọi thứ nữa. Bố mẹ để cho Suti làm mọi việc để con tăng tính tự lập, khả năng tổ chức sắp xếp. Theo như chú chuyên viên tư vấn nói. Càng để cho con sớm làm những việc này. Sau này khi đi ra ngoài va chạm xã hội con mới đỡ bỡ ngỡ. Dưới sự hướng dẫn và hỗ trợ của bố mẹ. Con đã lên được một kế hoạch khá hoàn hảo cho kì nghỉ gia đình. Con biết lên mua những đồ ăn gì? Đồ uống gì? Con biết mang theo cả thuốc cảm cúm, dầu gió và cả thuốc chống muỗi... Con còn dặn cả bố mẹ khi đốt lửa trại cần phải lưu ý những gì để không cháy rừng. Bố mẹ đều ngạc nhiên không nghĩa Suti có thể người lớn như thế, có thể nghĩ đến được những chi tiết nhỏ nhất. Tháng ngày qua, bố mẹ có lẽ đã bỏ qua rất nhiều điều.

Suti à!

Ngày trước bố mẹ cũng như con, rất ít khi được lựa chọn cái gì đó: Ăn gì, uống gì, học gì, chơi với ai, lấy ai... đều do bố mẹ, thầy cô, do sếp quyết hết. Thế là nhiều khi bố mẹ đã dốt, nay lại càng dốt hơn. Rồi bố mẹ mang cả tư tưởng đó áp sang con. Không ai tránh được việc phải lựa chọn. Sáng ra chúng ta đã phải xem ăn món gì? Hôm qua ăn phở thì hôm nay ăn gì đây? Rồi mẹ phải xem hôm

nay gặp khách hàng thì phải làm gì cho người ta kí hợp đồng... Con học hành vất vả , cũng cần phải tìm kiếm và chọn lọc thông tin. Bố mẹ hiểu rằng khi con được lựa chọn, khi con được nêu ra ý kiến, được giao nhiệm vụ, chính là cách con thể hiện cá tính trong chính ngôi nhà của mình. Người được lựa chọn luôn luôn có cảm giác được làm chủ cuộc đời mình.

Sau chuyến đi dã ngoại này bố mẹ mới nhận ra được nhiều điều. Khi ta bị cuộc sống vội vã cuốn đi. Nếu không tỉnh táo nhìn lại , ta sẽ mất rất nhiều thứ, nhất là con cái. Ai cũng nói con cái là tài sản vô giá nhưng có người bảo vệ được , có người không, đó là do nhận thức của từng người đấy con! Bố mẹ đã giao các công việc phù hợp với lứa tuổi của con, để con lau nhà dù con lau nước bắn văng tung tóe. Để con rửa bát sau khi cả gia đình ăn cơm, thỉnh thoảng mẹ lại nghe thấy tiếng Xoảng một phát nhưng mẹ cũng bình thản dọn những mảnh vỡ vào thùng rác, để con cho em cún ăn. Cho em ấy tắm. Rồi bố mẹ cũng giao việc mua sắm đồ dùng học tập cho năm học mới cho con. Bố chỉ chở con đến nhà sách, thả con ở đó để con tự lên kế hoạch xem cần mua những gì và giao luôn một số tiền để con có thể chi trả, tính toán. Thực ra, khi con chọn cũng có ối lần sai ra đó. Nhưng bố mẹ đã học được cách kiên nhẫn và chấp nhận những điều đó như là sự thật hiển nhiên, để con có khả năng tự rút kinh nghiệm nữa. Con còn nhớ bộ quần áo con tự phối như một chú vẹt không? Bố mẹ đã cố gắng nhịn cười khi thấy Suti mặc nó lên người và ngẩng nghía trước gương. Được mặc đồ con thích con tự tin lên hẳn. Con mặc nó chạy sang nhà hàng xóm chơi. Haha! Sau khi con về mẹ thấy con mặt nghệt ra nói: Bạn con cứ cười hoài ! Rồi mẹ mới phân tích cho con mặc thế nào cho hợp lí. Lần sau thấy con mặc đẹp lên hẳn đó.

Nhật kí, Ngày... Tháng Năm...

Hôm nay là tròn một tháng bố mẹ kí cam kết đồng hành với các chú bên YouScan đó. Suti đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của bố.

Con có biết rằng, nhìn thấy hình ảnh đó mẹ hạnh phúc dường nào không? Mẹ đã chụp một bức ảnh và khoe ngay với chú tư vấn. Chú nói : Thực ra làm bạn với con không khó đâu chị. Chỉ cần chị hiểu và có phương pháp đúng là sẽ thành công thôi!

Mỗi lần đón Suti đi học về, bố mẹ đều dành thời gian

hỏi han xem hôm nay đã có những việc gì đã xảy ra với con. Nhiều khi chỉ là những chuyện trẻ con trước giờ mẹ không quan tâm nhưng sao giờ thấy cũng rút ra kinh nghiệm bản thân nhiều thế. Con bảo hôm nay nhìn thấy một chú chó con đi học mà cứ lạng lách vượt đèn đỏ, con bảo nếu chú ấy noi gương xấu cho con của chú đấy thì liệu bạn ấy mai sau có làm thế không? Có chứ con! Mỗi hành động của trẻ nhỏ đều là kết quả từ tiềm thức sâu xa chúng nhìn thấy được từ môi trường mà. Con nói vậy, bố mẹ càng phải cố gắng noi gương sống tốt cho con chứ Suti. Muốn con sống ngay thẳng, đàng hoàng, nề nếp, thì bố mẹ cũng cần sống như vậy. Tính cách trẻ chính là tấm gương của thói quen cũng như cách hành xử của cha mẹ.

Trong khi nấu cơm, lúc con đang lúi húi nhặt rau. Mẹ có hỏi đột này con có cần hỗ trợ gì trong học tập không? Con có cần học thêm môn gì không? Có đang gặp khó khăn trong việc gì không ? Thì thấy con ngập ngừng: “Con muốn cải thiện tình hình học môn Toán ạ ! Vì sắp tới thi lên cấp 2 môn đó là môn thi chính mà Suti lại học không tốt lắm. Con lại không có phương pháp gì? Cô giáo dạy trên lớp nhanh quá con không theo kịp.”

À thì ra trẻ nhỏ cũng gặp khó khăn trong việc tìm giải pháp của riêng chúng. Điều quan trọng để giải quyết vấn đề là bố mẹ cần phải tìm đúng nguyên nhân thì mới mong giải quyết được. Thế là lại alo cho chú tư vấn bên Youscan để hỏi vì trong bài Test của Suti có đưa ra được vấn đề này. Bố mẹ biết rằng bẩm sinh con không được mạnh về các môn liên quan đến Logic. Chiến lược lâu dài là : Giờ phải cho con chơi nhiều và làm nhiều việc cần tính toán, sắp xếp để tăng khả năng này lên mới học

tốt môn Toán được. Bên cạnh đó việc cấp bách là cần một Gia sư dạy Toán hợp và hiểu con, đồng hành cùng con giải bài tập trên lớp. Bố mua một bộ cờ vua về cùng chơi với Suti. Nhiều khi thấy hai bố con cãi nhau ỏm tỏi về nước đi mà con Cún nó tưởng oánh nhau nó phi vào sửa để can. Còn mẹ để cho Suti đi chợ cùng, lần đầu con lúng túng tính toán mua bao nhiêu cho đủ 3 người ăn, ăn bao nhiêu món cho hợp lí. Có lần con mua thịt mà mẹ nấu cả nhà mình ăn một tuần chưa hết. Ăn nhiều thịt Suti thấy ngán quá lại tự biết rút kinh nghiệm lần sau mua ít hơn.

Khi Suti mang điểm 7 trên lớp về khoe. Bố mẹ đã khen về sự cố gắng nỗ lực của con rất nhiều. Bố mẹ so sánh con của tháng này đã có kết quả vượt bậc so với tháng trước, để con tự sinh ra động lực chiến thắng chính bản thân mình. Mẹ không khen con thông minh đâu! Vì thành công nó đến từ sự bắt tay vào làm việc chăm chỉ nhiều hơn là sự thông minh. Và nếu được khen là cố gắng, khi gặp thất bại con sẽ không bị tự kỉ ám thị là mình không làm được việc này do mình không có khả năng, mình không thông minh, mà do mình chưa nỗ lực hết sức. Rồi bố mẹ cùng đặt mục tiêu lên điểm 8 cho con. Con đã rất hào hứng thực hiện vì bên cạnh con đang có sự đồng hành của rất nhiều người. Mẹ muốn con biết rằng tình yêu thương và sự cố gắng của bố mẹ luôn hiện hữu. Để con cảm nhận rằng tất cả những điều bố mẹ đang làm đều hướng về con.

Từ trước tới giờ bố mẹ cứ nghĩ mình đã sinh con ra, mình dạy con thế nào là theo ý của mình. Mẹ cứ nghĩ để con tự giải quyết khó khăn là sẽ tự lập. Nhưng mẹ lại không đưa cho con một phương pháp để giải quyết đúng đắn

thì nó sẽ thành con dao hai lưỡi. Con không biết giải quyết thế nào sẽ sinh ra tâm lí bồn chồn, hay lo lắng. Nguy hiểm hơn là con sẽ mang khó khăn đó tâm sự cho người ngoài. Mà người ngoài thì có người tốt, người xấu. Nếu con không tự giải quyết được khó khăn, con sẽ nghĩ mình không làm được việc gì, con sẽ kém tự tin hơn so với các bạn cùng lứa.

Sau khoảng 02 tháng đánh trong, đánh ngoài, đánh trên mọi mặt trận và nhiều các chiến lược được bày ra cùng các chú tư vấn bên YouScan. Hôm nay, mẹ nhận được tin con đứng lên nhận trách nhiệm cùng cô chủ nhiệm tổ chức buổi Pinic cho lớp mà lòng mẹ thấy vui lắm. Con đã dám đứng lên nhận trách nhiệm từ giờ, nghĩa là sau này con cũng dám chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình. Con từ một cô bé nhút nhát, ngại chia sẻ. Con đã dám đứng lên hát tặng bố bài hát sinh nhật trước nhiều người. Với mẹ đó là niềm hạnh phúc, lớn lớn lắm con ạ ! Con từ một cô bé tự ti với môn Toán. Con đã bước đầu đã thích chơi các môn cờ vua , lego, đã biết tính toán khi đi chợ, khi đi mua sắm đồ dùng cá nhân.Đã được một điểm 8 đầu tiên. Đã biết nói lời yêu thương với bố mẹ. Có trách nhiệm với cuộc sống của bản thân con .Như vậy là bố mẹ mừng rồi.

Suti à!

Bố mẹ không phải là những bố mẹ biết tuốt. Dù sau này thế nào con cũng phải vận dụng đầu óc để tự giải quyết những vấn đề của mình. Nếu con thông cảm với những hạn chế của bố mẹ và con sẽ nhân từ hơn với chính mình. Có những điều mẹ cho là mình đang yêu con, đang sống vì con thì ở phía con có khi nó không phải là như vậy!

Mẹ đã hiểu ra rằng, nếu không cho con được sai lầm thì con càng yếu đuối vụng dại. Khi bố mẹ càng cố gắng cầu toàn thì con càng bị áp lực. Và có một điều chắc chắn rằng : Không có một đứa trẻ nào hạnh phúc bên một ông bố và bà mẹ không hiểu con!

Kỹ năng quan trọng nhất để con sống sót và sống thành công trên đời này là kết nối. Kết nối giữa gia đình, với bạn bè, với xã hội. Không có sức mạnh nào mạnh hơn việc hiểu nhau và hợp tác. Và mẹ cảm ơn Suti đã trải lòng và tha thứ cho những sai lầm của bố mẹ từ trước. Lớn lên, nhất định con sẽ là một cô gái có trái tim nhân hậu và bao dung !

Yêu con!

Lá thư

Của Suti

Hà Nội, Ngày...Tháng... Năm...

Suti gửi mẹ Nga, gửi bố Dũng!

Hắn giờ này bố mẹ rất bận rộn trong văn phòng làm việc, với hàng tá giấy tờ quan trọng đang chờ hai người xem xét, thông qua, phê chuẩn? Có lẽ bố mẹ sẽ ngạc nhiên khi thấy bên cạnh những giấy tờ ấy là một bức thư nhỏ - bức thư của một cô bé chưa từng một lần được nói ra những tâm sự này. Dẫu ngạc nhiên nhưng con mong bố mẹ hãy bỏ một tí thời gian để đọc nó.

Hôm nay con được cô giáo hỏi : Nguyện ước của em dành cho gia

đình là gì???

Con suy ngẫm rất lâu ! Và rồi cuối cùng con chỉ có một nguyện ước duy nhất :

- Thứ duy nhất con cần trên thế giới này không phải là tiền. Con mong bố mẹ dành thời gian cho con! Hiểu con hơn! Đến nhà mình thực sự là một Mái Ấm

Từ trước đến nay bố mẹ chưa bao giờ hiểu con cả.

Phượng đã thôi khoác trên mình chiếc áo mùa rực lửa, ve chẳng còn gọi hè trên những tán cây cành lá. Chào hạ! Lá rơi, thu về. Chiếc trống trường bồng tỉnh sau giấc ngủ say. Trong từng mái trường, lớp học, không khí nô đùa, cười nói giòn tan đã trở lại. Một năm học mới bắt đầu. Chợt lòng con quặn thắt nhớ xưa, nhớ ba mẹ của ngày xưa

Bố con, một người chân chất, thật thà, yêu thương con hết mực. Ngày trước bố hay đèo con đến trường bằng chiếc xe Dream, bố hay trò chuyện cùng con, mua cho con những que kem mát lạnh. Nhưng giờ tần suất bố xuất hiện ở nhà ngày một thưa dần, giọng nói bố cũng thưa dần. Mỗi lần con gọi điện vì chỉ muốn nghe giọng nói ấy, nhưng lần nào bố cũng nói : Bố đang bận tiếp đối tác. Lúc nào rảnh bố gọi cho! Rồi tắt máy. Tiếng Tút sau mỗi cuộc gọi như kéo sự thất vọng của con càng sâu xuống. Con không cần bố phải mua cho con đồ chơi đắt tiền. Con chỉ cần bố mỗi ngày đến đón con ở trường mà thôi. Thi thoảng, con buồn và chỉ biết lẩm bẩm: “Thôi thì, mình cố gắng học vậy!”. Mỗi lần nhìn thấy các bạn được bố mẹ đến đón với vẻ mặt đầy hạnh phúc, con chạnh lòng và chỉ ước mình có được thứ hạnh phúc nhỏ nhoi ấy.

Con cứ tưởng bố đi làm xa rồi, ở nhà còn hai mẹ con thì mẹ sẽ hay trò chuyện cùng với con hơn. Nhưng rồi mẹ cũng bị vòng cuốn của công việc cuốn theo. Mẹ luôn cố gắng làm một người mẹ hoàn hảo. Và mẹ cũng muốn con trở thành một người hoàn hảo phải không ạ? Nhưng vốn dĩ trên đời này không có gì là tròn trịa cả. Nhất là với đứa con gái non nớt không có được sự dạy dỗ và đồng hành từ tình yêu thương của cha, và sự quan tâm chăm sóc, thấu hiểu của mẹ. Tuổi nào của con đều có những mong muốn nhất định. Nó nhỏ với bố mẹ nhưng là niềm khát

khao lớn với lứa tuổi của con. Ngày mẹ không cho con nuôi em Cún, con đã rất giận mẹ. Vì con mang em ấy về với mong muốn em ấy sẽ là bạn của con, là bạn của mẹ. Là cầu nối để con có thể gần mẹ hơn. Nhưng mẹ đã từ chối nó. Mẹ từ chối tình thương non nớt của con. Con thấy mẹ đi làm về vất vả, sau mỗi lần tan ca trở về nhà, hay sau mỗi lần đi đón con trên gương mặt trái xoan xinh đẹp ấy thoáng có nét nhúm mày và tiếng thở dài. Con cố gắng muốn làm việc nhà giúp mẹ, cho mẹ đỡ mệt. Nhưng tay chân bé nhỏ của con lại chẳng hành động như ý con mong muốn. Con biết mẹ mệt, mẹ đói nhưng con long ngóng không biết xử lý loại rau đó thế nào, vì mẹ chưa bao giờ hướng dẫn. Con bảo mẹ hướng dẫn con thì mẹ đuổi con lên trên phòng không cho làm. Mẹ bảo con động tay vào làm mẹ mất thời gian. Mẹ đã từ chối cơ hội để con thể hiện sự hiếu thảo của mình với ba mẹ. Mẹ đã từ chối cơ hội cho con mắc sai lầm, mẹ đã từ chối khả năng tự lập, tự chăm sóc bản thân của con. Mẹ từ chối con, luôn từ chối mọi lúc.

Con không hiểu rằng sao thời gian lại làm bố mẹ thay đổi nhanh như vậy?

Nhiều lúc con không biết con có mặt trên đời này là kết tinh từ tình yêu thương của bố mẹ hay con là nguyên nhân làm cho bố mẹ vất vả hơn, bố mẹ áp lực nhiều hơn. Nếu con là nguyên nhân cho việc này, thì con sẽ chọn đi đến một nơi nào đó, nơi mà không có con bố mẹ sẽ hạnh phúc hơn, sẽ không phải làm việc vất vả. Không có con, bố mẹ sẽ có khoảng thời gian dành cho nhau nấu bữa cơm cuối tuần. Dắt tay nhau qua những con đường thu Hà Nội trái đầy lá vàng mà không phải lo đi đón con nữa.

Không có con bố mẹ sẽ hạnh phúc hơn phải không ạ?

Các bạn khác đều mong muốn một chuyến du lịch với gia đình hay được bố mẹ dẫn đi những nơi vui chơi ở trung tâm thương mại. Con không muốn có những thứ xa vời đó. Con chỉ cần vị thần mang tên “ Công Việc” trả lại bố Dũng, mẹ Nga và của con như hồi con 5 tuổi ngày xưa thôi.

Suti!

